

```

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X                                                                 X
X                                                                 X
X           O R D E   D E R   V E R A A G Z A M E N           X
X                                                                 X
X           O P E N B A R E   A V O N D                       X
X           Vrij onderwerp overgelaten aan de spreker.       X
X                                                                 X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

```

Dinsdag, 25 februari 1986

Goede avond

Mag ik u er eerst op wijzen, dat wij noch alwetend noch onfeilbaar zijn. Denkt u zelf na.

Werkelijkheid is iets wat niet bepaalbaar is. Wanneer wij denken scheppen wij een bepaalde wereld om ons heen. Er zal wel een bepaalde werkelijkheid zijn, maar die kennen wij niet. Het is heel moeilijk om tot enigszins objecte waarheden te komen, zodat je steeds weer vastloopt in een soort dogma. Wanneer je nu als mens probeert geestelijk verder te komen dan is het duidelijk dat je dat raster niet helemaal kunt verlaten.

Laten we een eenvoudig voorbeeld nemen. Wetenschap. Wetenschap gaat uit van een aantal stellingen. Die stellingen zijn gebaseerd op zintuigelijke waarnemingen en de uitwerkingen daarvan. Als wij nu uitgaan van hetgeen wij u zo vaak hebben verteld dat alles energie is en dat er dus geen mogelijkheid is om een concreet en blijvend onderscheid te maken tussen bij voorbeeld dood en leven, tussen materie in verschillende vormen, dat het eigenlijk allemaal hetzelfde is, ja waar blijft de wetenschap dan? Dan zal de wetenschap als ze zover komt in feite een vorm van mystiek moeten worden. Wij weten heel goed wat onze wereld is, tenminste dat denken we. We hebben onze eigen ideën, behoeften, verlangens, angsten en daarmee hebben we ons een wereldje afgepaald, waarbinnen ons beleven zich afspeelt. Let wel ons beleven, niet ons leven - het beleven. Als je nu met geestelijke krachten wilt werken, als je wilt werken met bepaalde kosmische invloeden dan is het wel duidelijk dat je alleen al door deze bekadering van het aanvaardbare, niet in staat bent om het geheel ervan te gebruiken. Ik meen dat u dat ook in de vorige les uiteen is gezet. Maar dan kom ik op een punt te staan waar het erg belangrijk is om te weten wat of wél past en wat er niet in past. Dat probleem kun je alleen maar oplossen wanneer je jezelf los kunt maken van datgene wat de wereld je als kader heeft opgelegd. De wereld namelijk bouwt ook vaste voorstellingen op. Voorstellingen van goed en kwaad, van god en duivel, noemt u ze maar op. Alle tegenstellingen die u maar vinden kunt, die worden in feite door een gemeenschap vastgelegd en daardoor ontstaat een gedeeld werkelijkheidsbegrip. Wanneer we bezig zijn en we weten wat voor ons werkelijk belangrijk is en we kunnen daarnaast zeggen: de gemeenschap zegt dat en zó zeg ik dan hebben we een vrijheid gewonnen en we zijn van een deel van die begrenzing af.

Zolang ik uit kan gaan van mijn eigen innerlijke wereld, mijn eigen werkelijke verlangens, mijn werkelijke behoeften, mijn innerlijke wereld, dan kan ik over het algemeen een kosmisch accoord makkelijk

bereiken. Het blijft wel beperkt, maar ik voel mij gedragen door Krachten om mij heen. Als ik mij aan de uiterlijke voorstellingen blijf binden, dan wordt het veel moeilijker. Dan komen namelijk heel vaak mijn innerlijke waarden en deze uiterlijke voorstellingen met elkaar in strijd. Daardoor heb ik mijzelf nog weer een aantal mogelijkheden ontnomen, maar gelijktijdig mijn mogelijkheid tot harmonie met het grote geheel eveneens. Hoe meer je dus eigenlijk je innerlijk ter zijde schuift, hoe groter de kans is dat je kosmisch gezien niets bereikt. Je kunt het misschien nog anders beschrijven in menselijke termen. Wanneer je je uiterlijke dingen blijft handhaven, je visies, versies, dan wordt je geleefd. Op het ogenblik dat je van je eigen innerlijk uitgaat, leef je. Je hebt dus zelf een veelvuldige mogelijkheid tot beslissen, tot beoordelen. Daarnaast heb je een veel grotere mogelijkheid om datgene wat voor jou werkelijk is of je nu in een geestelijke wereld behoort of dat je je meer thuis voelt in stoffelijke zaken, voor jezelf waar te maken. Wat je waar wilt maken, dat is altijd een grote moeilijkheid. Als u dus wilt werken met geestelijke krachten, als u wilt proberen om een beetje kosmische harmonie, kosmische energie op te doen dan is het eerste waar u aan moet denken: aanvaarding van uzelf. Dat is het eerste beginsel. Niet wat de wereld wenst, niet wat de mensen ervan denken, maar gewoon wat je zelf bent. Dan zijn er mensen, die zeggen: ja, dat heb ik nu gedaan en dat haalt niets uit. Denkt u werkelijk, dat je dat met één of twee keer allemaal voor elkaar krijgt? Want of je het weet of niet, in je onderbewustzijn zit een aantal begrenzingsgebouwen. Pas op het ogenblik dat je je dat meer bewust gaat worden kun je ze inboeken in je ik-beeld, het bewustzijnsbeeld dat je van jezelf hebt. Is dat duidelijk?

U hebt een voorstelling van uzelf als persoonlijkheid, los van de wereld. Onbewust neemt u een aantal van die regels in u op. Het zijn vaak automatismen geworden en zoals een automobilist bijna automatisch rechts houdt, zo zijn er mensen die automatisch datgene doen wat anderen deugd noemen en datgene vermijden wat anderen ondeugd of zonde noemen. Maar u hebt niets te maken met het oordeel van de één of van de ander. Het leven is nu eenmaal geen snelweg. Het is een enorme vlakte. Wanneer ik mijn richting kies moet ik dat niet doen op grond van beperkingen, die anderen hebben ingebouwd en er een lijntje langs hebben getrokken. Ik moet gewoon naar mijn doel toe gaan. Hoe direkter ik dat doe, hoe meer ik trouw ben aan mijzelf. Als ik trouw ben aan mijzelf, dat is mijn weg, mijn beleven, maar ook mijn mogelijkheid om met alles wat om mij heen is op de juiste manier samen te werken

Datgene, wat bij uzelf behoort en wat in uzelf dus ook emotioneel beleefbaar is, dat laat toch een heleboel dingen links liggen, die men u geleerd heeft. Als kind neem je bepaalde dingen in je op en die worden soms een gewoonte. Heel vaak handhaaf je die gewoonten omdat je daardoor de noodzaak ontwijkt je met jezelf, met je werkelijke persoonlijkheid te confronteren. Het is dus niet zo dat u uw wezenlijke persoonlijkheid buiten de tijd zult kunnen bereiken. Dat kun je zelfs in de sferen niet, je kunt er alleen maar bepaalde factoren uit be-seffen. Maar het gaat erom, dat wij in harmonie zijn met de Kosmos om ons heen. Wanneer wij een dualisme hanteren waarbij de maatschappelijke norm even zwaar weegt als datgene wat wij zelf zijn, dan komen we altijd in conflicten terecht, die we niet op kunnen lossen.

Wat ik ben en datgene wat ik naar buiten toe wil zijn, dat zijn twee verschillende dingen. Wanneer ik probeer die samen waar te maken, kom ik in conflict. Dan ontstaan er moeilijkheden, want noch het één noch het ander kan dan. Wanneer ik alleen beantwoord aan wat de wereld van mij verwacht, aan wat ik in die wereld wil schijnen, dan verloochen ik een groot gedeelte van de werkelijkheid, die in mijn eigen leven schuilt. Daardoor zit ik in een situatie waarbij je eigenlijk te gronde gaat, als ik het zo mag zeggen, aan jezelf. Iets wat veel meer voorkomt dan je denkt. Ik wil hier geen medische lezing houden, maar de medici weten wel dat een groot deel van allerlei kwalen - suiker, reumatiek onder andere, voortkomen uit psychische problemen. Het zijn wel fysieke zaken, maar zonder een psychisch probleem kunnen ze gedomineerd worden.

Typisch voorbeeld: iemand heeft in zeer geringe mate suikerziekte en weet daar niets van. Er ontstaat een conflictsituatie en die suikerziekte wordt ineens kenbaar, die suikerspiegel wordt veel te hoog. Dan ontstaan als gevolg daarvan lichamelijke bezwaren, dat ga je dan weer opheffen met een diëet, maar dat diëet is alleen maar zorgen dat het conflict me niet helemaal overspoelt. Als ik het conflict oplos dan zakt vanzelf die suikerspiegel. Dan blijft er misschien wel eniger mate van verhoogde bloedsuiker maar dat is toch uiteindelijk onbelangrijk, daar hoef je geen rekening meer mee te houden. Daar kun je mee leven. Het is met reumatiek precies hetzelfde. Bepaalde vormen van reumatiek komen door onvoldoende afstoting van afvalstoffen. Maar waarom gebeurt dat? Als wij ons natuurlijk bewegen en ons laten leiden door onze eigen behoefte en door onze eigen smaak dan zullen we dat meestal in de voeding compenseren. Zoals vroeger de zeelieden zuurkool aten, ze wisten niet waarom, maar het hielp tegen sheurbuik. En op dezelfde manier gaan wij automatisch datgene doen wat bij ons past en daardoor gaan we de kwaal verminderen. Maar in plaats dat te doen gaan we ons vastklampen aan een bepaald patroon van zó zou het moeten zijn en zó hoort het en anders neem ik het niet. En op dat ogenblik ga je het instinctief juiste patroon verstoren. Het resultaat is dat het ziekteverschijnsel intenser wordt en dat gaat door tot die ziekte onbeheersbaar is geworden en ook medisch misschien niet meer benaderbaar is.

Dan zie je weer een eigenaardig verschijnsel. Onder bepaalde omstandigheden (wondergenezingen en dergelijken spelen ook een rol hier) zien wij dat iemand emotioneel verandert. De emotionele verandering is een kwestie van intern evenwicht, andere afscheidingsproducten en zovoort. Dit betekent andere stimuli voor het lichaam. De kwaal wordt tijdelijk overwonnen. Maar is men in staat om deze mentaliteit als het ware vast te houden, die gevoelswereld in zich te blijven beleven dan blijkt het dat deze zogenaamd ongeneesbare vorm van de kwaal langzaam maar zeker verdwijnt. Het gaat zelfs zóver dat het voor bepaalde gevallen van kanker geldt. Ik vertel dit nu in termen van lichamelijkeheid. Dat is duidelijk, dat is voor u het meest sprekende. Maar u hebt ook uw eigen psychische problemen. Als u een psychisch probleem hebt, dan is er ook een neiging in de psyche om dat probleem op te lossen. Door echter vast te houden aan een reeks gedachten, voorstellingen, eisen misschien die u aan het leven stelt die niet passen bij deze impulsen, maak je het jezelf onmogelijk om dat innerlijk evenwicht te bereiken. Probeer niet anders te schijnen dan je bent.

Probeer te beseffen wat je van binnen eigenlijk bent, dat is het doel! Ga beseffen wat je verlangt, vreest. En dan volgt er weer, ga niet in tegen dat wat je werkelijk bent. Probeer juist datgene wat je bent zoveel mogelijk tot uiting te brengen. Wat je niet moet doen is de uiting altijd te willen aanpassen aan een nutsprincipe :ja, maar daar krijg ik moeilijkheden mee of wat zullen ze van me denken of ja, maar dan ben ik belachelijk. Laat die dingen gewoon buiten beschouwing. Niet wat anderen van u denken, maar wat u innerlijk bent en wat u tot uiting brengt is belangrijk.

En daarmee komen we dan als vanzelf tot een tweede deel van deze gespletenheden. Uweet allemaal dat zolang als we op aarde leven we voor een deel geest blijven. U weet dat we ons daarvan stoffelijk weinig of niet bewust zijn. Onder omstandigheden kun je iemand daar in meerdere of mindere mate bewust van maken. Ik ben een totaliteit. Ik ben niet één leven, ik ben vele levens. Wat in die vele levens belangrijk is geweest, is nu- stoffelijk- eveneens belangrijk voor mij. Wanneer ik angsten heb, dan kunnen die angsten uit vele levens stammen. Die angsten zullen mij nu kunnen beheersen als ik ze niet herken voor wat ze zijn. Neiging tot voorzichtigheid, tot wat zelfbehoud misschien, maar gelijktijdig een verloochening van datgene wat wij moeten zijn. Van datgene wat wij in dit leven waar moeten maken. Hier zit je dus met een verschuiving, waarbij harmonische mogelijkheden ontkend worden of waarbij men zeer positieve waarden of krachten vereenzelvigd met angstbeelden. Ook dit is een zeer dubieus probleem natuurlijk. Wat zou je hier wel moeten doen? Houdt u niet bezig met het verleden en besef dat zowel uw problemen als uw innerlijke neigingen uit een verleden, vorige levens, voortkomen. Ze zijn eenvoudig een uiting daarvan. Je moet niet proberen uit het verleden en het kennen van het verleden, het heden te verklaren. Je moet wel proberen om het heden te aanvaarden zoals het is. Met het besef dat vele onvergeten zaken toch wel degelijk uit uzelf uit vorige levens, uit geestelijke ervaringen zullen stammen. Op deze manier bereikt u weer een zo groot mogelijke harmonie en in dit geval ook met dat deel van uw bewustzijn en uw persoonlijkheid dat niet volledig is geïncarneerd. De relatie met geestelijke werelden wordt harmonisch en dat wil zeggen dat ze voor u veel gemakkelijker beleefbaar worden. Daar moet ik ook iets bijzeggen. Men zegt beleefbaar en dan denken mensen onmiddellijk aan uittredingen, wegwieken naar hogere sferen, ondergaan in mystieke lift, die dingen zullen er ook wel bij te pas komen. Maar de kern van de zaak is eigenlijk tevredenheid, je hebt rust in jezelf. Natuurlijk er zijn dingen die gebeuren en dingen die je liever niet hebt, dat blijft altijd bestaan. Maar ze kunnen je niet meer losmaken van de rust die de fase is van je leven. Het is heel eigenaardig, dat we bij verschillende grote lerarrn, of we nu kijken naar Jezus of naar Boed-dha of zelfs naar Mohamed dan zien we dat ze voortdurend bezig zijn om die wereld als het ware voor je duidelijk te maken. Maar als het erop aankomt, wat zeggen ze dan? "mijn vrede laat ik u." Met andere woorden, al dat andere hoort wel bij een Kosmische wetmatigheid, maar wanneer je die vrede niet hebt, dan kun je dat andere niet waar maken. Als je voortdurend door angsten wordt gekweld dan kun je een ander niet werkelijk liefhebben. Dan heb je hoogstens een deel van de liefde lief, maar niet die ander. Maar op het ogenblik dat je een liefde hebt, waardoor je je één voelt met de ander, ongeacht elkaars nabijheid of dat je veraf staat, dan heb je iets anders. Dan is er een vrede. Die liefde is een manifestatie van die vrede in dit leven en gelijktijdig een verrijking van het ik in dit leven en reële ego-concrete aanvaarding van de ander zonder dat daaraan voorwaarden of voorstel-

lingen worden verbonden. Waarom dacht u dat al die grote meesters het steeds maar weer hebben over de vrede die zij geven, de rust die zij hebben en beleven. Als je dat benadert vanuit een religieus standpunt, ja, dat zijn de hoogste toppen van het bewustzijn die bereikt worden. Dan zijn zij bij God! Ik vind het schitterend hoor, als zij dat zo zeggen. Maar wát is de werkelijkheid? Ik heb het u geloof ik al eens meer gezegd. Alles in de schepping kan alleen bestaan door God, uit God. Dat wil zeggen dat alles wat in de schepping is, deel is van God. Dat het bewustzijn, waarin je bezig bent met die harmonie in jezelf, gelijktijdig de sleutel is tot het Goddelijke in al zijn verschijningsvormingen. Je kent al die mooie verhalen wel: de wijze man loopt over het pad en zijn leerling roept tegen hem Meester kijk uit, een cobra! en de meester loopt door en die zegt: zo, kleine broeder, lig je ook te zonnen en er gebeurt niets. Dan kun je zeggen dat is de uitstraling van die man, maar het is nog iets meer. Op dat ogenblik is de vrede in die man iets wat in het dier zijn reflexie vindt. In het dier bestaat ze niet zo bewust, maar ze wordt wel beleefd. Het is een éénheid. Een slang bijt zichzelf niet, dus waarom zou hij een deel van zichzelf in het voorbij gaan bijten. Zo simpel ligt dat. Wie zoekt naar werkelijkheid die zal over 't algemeen zeker op allerlei moeilijkheden stuiten. Dat is ook te begrijpen. Je hebt nu eenmaal het beeld van wat jij bent en wat jij wilt. Ook al twijfel je aan jezelf, anderen moeten dat als zekerheid aanvaarden en zo ga je verder. Maar hoe kun je vrede hebben in jezelf? In ieder geval niet op het ogenblik dat je de wereld eisen stelt, of dat je eisen stelt aan jezelf.

De basis van de werkelijke vrede is aanvaarding. De bewuste beleving van de vrede is: zelferkenning. En wie eenmaal dit accepteert zegt ook dat hij niet in een vorm is te leggen. Misschien mag ik weer een gelijkenis gebruiken? Er zijn misschien nog wel vaklieden geweest in de Arabische landen, die maakten wondermooie ramen. Een soort glas in lood. Alleen gebruikten zij geen lood, maar zij gebruikten een mengsel van krijt en gips en brandden dat in. Hoe doen ze dat? Ze nemen alle stukjes, ongeveer de vorm die ze hebben willen. Het komt er niet zo op aan. Dan smeren ze die hele zaak vol met die massa, het wordt als het ware bedekt ermee. Later wordt die massa, als zij nog niet helemaal hard geworden is, voorzichtig weg gekrabbt, in de juiste vorm. Kijk, dat is eigenlijk wat wij moeten doen.

Ons bewustzijn bestaat uit een heleboel fragmenten, allemaal kleuren. Het geheel is inderdaad een raam, maar niet de werkelijkheid. Wanneer we die stukken gewoon door elkaar laten liggen, hebben ze geen zin. Het eerste wat we moeten doen is uitmaken: dat is lichamelijk, dat is geestelijk, dat is geestelijk en lichamelijk tezamen, dat is wat ik meen te weten, dat is wat ik aanvoel. Op deze manier alle stukjes een beetje voor jezelf sorteren. En dan moet je je niet voornemen om nu stukje bij stukje te gaan leggen. Dat hoeft helemaal niet. We nemen gewoon dat hele kader en we leggen het voor ons neer. Hier een stuk, daar een stuk, daar een stuk, daar een stuk. En nu wil ik helemaal niet meer denken. We smeren het als het ware vol. En nu gaan we kijken. Dat weet ik. We maken een deel van ons weten vrij. Maar wat geloof ik? We maken weer een deel van dat weten omtrent onszelf vrij. En wat verlang ik eigenlijk? Heb je weer een deel van onszelf vrij. En wat hoop ik en wat vrees ik? En als we dat dan gedaan hebben, juist door die rust, die onverschilligheid, het is een samenhang, uit de

verdeeldheid, de gebrokenheid bijna wat je bij een normaal zelfonderzoek krijgt, van alle tegenstrijdigheden en factoren hebben we een geheel gemaakt. Niet omdat we alles op zijn plaats hebben gelegd, maar omdat we er een patroon van hebben gemaakt. En dan kijken we naar de werkelijkheid. Als we naar de werkelijkheid kijken dan gaan al die facetten van onze persoonlijkheid mee. Wijzelf zijn de rust, maar het licht dringt door ons heen. Het weerkaatst en voor we het weten ervaren wij hoe al die stukjes tezamen toch één brandpunt hebben en dat brandpunt is datgene wat we wezenlijk zijn en kunnen zijn. Is dat aanvaardbaar? Het is niet zo gemakkelijk als het klinkt, hoor. Maar als je allerlei stukjes glas bij elkaar gaat zoeken, is het ook niet zo gemakkelijk om alle stukjes te vinden die je meent nodig te hebben. Bij u is het ook zoek de stukjes beetje bij beetje. Niet jezelf veranderen. Je moet niet proberen jezelf te veranderen, maar je moet facet na facet van je persoonlijkheid onder de loep nemen en vragen waarom doe ik dat of waarom denk ik dat of waarom wil ik dat niet? Waarom veroordeel ik dat of waarom begeer ik dat? En zo stukje bij beetje aftellen. Dat meen ik te weten, maar waarom meen ik het te weten? En twijfel ik er niet aan terwijl het niet is bewezen? Allemaal vragen, die je jezelf stelt. Maar altijd weer over iets wat je eerst in jezelf hebt gevonden. Dan vinden we op deze manier een weg waardoor het mogelijk wordt ons hele wezen, met al zijn facetten, dat is al erg belangrijk, te aanvaarden en daarnaast vinden we een soort brandpunt, iets wat in ons leven, overal en altijd een rol speelt. En wanneer wij vanuit dat brandpunt de wereld beschouwen dan gebruiken wij gelijktijdig al die facetten van onze persoonlijkheid, maar nu in samenhang. We spelen niet meer ons geloof uit tegen ons weten, ons aanvoelen niet meer tegen ons verstand, maar we laten het als het ware samenvloeien zonder het, en dat is heel erg belangrijk, tot een éénheid te maken. Als je weten en geloof tot een éénheid maakt, houdt je geen weten en geen geloof meer over. Maar als je weten en geloof in een samenhang ziet dan geef je ze iets van jouw werkelijkheid in jouw wereld, waarmee je kunt leven en waarmee je kunt werken.

Er is een zekere dupliciteit, alles is eigenlijk dubbelop. Om een voorbeeld te geven aan mensen in de stof? Ja, stoffelijk wil ik dit en geestelijk wil ik dat. Dat is natuurlijk onzin. Want ik kan geestelijk dit alleen werkelijk willen, als daar stoffelijk een concentratie aan vast zit. En ik kan het andersom alleen maar als er een geestelijke concentratie aan vast zit. Ik kan het niet van elkaar scheiden. maar wetende wat ik ben, weet ik ook iets omtrent datgene wat ik geestelijk ben. En hoe beter het beeld is, dat ik over mijzelf krijg in geestelijke zin, hoe juister ik kan leven. Niet in het kanaaltje van je omgeving, die denken toch dat je gek bent. Maar ten aanzien van de totaliteit.

Het is gemakkelijk genoeg om te zeggen: "Geef mij even wat kosmische kracht." En als ik dat dan op de juiste manier doe, heb ik nog kans dat het lukt ook. Toch is het de verkeerde manier. Ik wil niet een emmertje uit de zee halen en dat over het strand gooien, ik wil deel zijn van de zee. Ik wil het ritme van de zee volgen, ik wil dat totale deinen, de rusteloosheid van eb en vloed maar gelijktijdig de sereniteit van dat altijd toch weer, ondanks alles zijn, dát wil ik ervaren. De verschijnselen horen er bij. Maar de essentie is het deel zijn van het geheel. Deel zijn van een eeuwige kringloop: zeeën, verdampen, grondwater, rivieren en dan weer zeewater. We zijn deel van een kringloop en stoffelijk bestaan is één fase daarvan, geestelijk bestaan in verschillende werelden is steeds weer een andere fase ervan. Wanneer wij één fase voorop stellen, dan is al het andere voor

ons afgesloten. Dan beseffen wij niet wat wij zijn. We zijn niet een wezen, we zijn een proces. Een proces, dat zich kosmisch afspeelt. En dat proces drukt uit het werkelijke ik. Het werkelijke ik is niet één incarnatie of één fase, maar het is alle incarnaties en alle fasen die je doorloopt, alle daden, die je ooit hebt gesteld, alles samen is één geheel. Dan komen we vanzelf weer terug bij de vraag: wat moet ik dan wel en wat moet ik dan niet. Dat hoort er ook bij.

Wanneer je jezelf als een geheel beschouwt, dan kun je geen overmatige belangrijkheid toekennen aan beperkte gebeurtenissen, zelfs niet als het om leven of dood gaat. Het zijn verschijnselen, het is niet essentieel. Rijkdom, armoede, vreugde, zorg, leed, het is allemaal deel van het geheel en in dat geheel onbelangrijk. Beseffen hoe de onbelangrijkheid van het heden het mogelijk maakt te leven in de totaliteit, lijkt mij een heel belangrijke fase van de bewustwording. Hecht dus niet te veel belang aan de dingen. Het gaat allemaal voorbij. Maar datgene waar het uit voortkomt, dat proces waarvan het een verschijnsel is, blijft bestaan. Probeer niet wat jij moet gaan doen om anders te worden. Anders worden is namelijk alleen volgens uw huidige voorstelling mogelijk en u kent uw geheel niet eens. Aanvaard nu maar datgene wat u bent, wat er gebeurt en probeer de kracht van het geheel daarin te voelen. Ben ik tot zover duidelijk en aanvaardbaar?

Dan kunnen we nog één stap verder gaan eer we gaan sluiten. Wanneer ik geloof aan rust en vrede dan is dat misschien erg mooi, maar u zult wel eens ontdekt hebben dat u vrede en rust soms krijgt als u niets doet en soms juist als u aan het werk bent. Dan is datgene wat nodig is om die rust te vinden iets wat behoort bij ons zelf. Laten we dus proberen zo aan het einde die voorstellingswereld een klein beetje te beïnvloeden. Als u het volgt, dan is het voor u een suggestie. U kunt het zelf op een andere manier net zo goed doen. Het is nu buiten nog koud, maar eigenlijk werkt het al in de bomen. Nog een paar dagen, dan begint er hier en daar al een knop los te komen. De tijd gaat verder, de bloesem breekt uit, de hemel is blauw, de zon schijnt en wanneer in de verte nog een geluid klinkt, misschien een vogel die de stilte verstoort. Dat is dan alleen maar een onderstreping van een wereld die weer openbloeit. Een beleving van een nieuw jaar, een nieuwe kracht, een nieuwe tijd. Even stilstaan, even kort beleven en meer niet. We gaan niet kijken of deze boom beter in bloesem staat dan die, de bloesem is er. Zij hebben een sfeer, een uitwaseming, die ons omhult. De zon, die staat aan de hemel, die gaat verder en die denkt 't loopt wel, maar op dit ogenblik is er koestering die we voelen. We hebben niets te doen, niets dan wachten, we hebben alleen maar te zijn. Dan laten we die rust in ons doordringen, niets kan ons op dit ogenblik nog storen. Alle geluiden van de wereld gaan voorbij, alle gebeurtenissen in de tijd gaan voorbij. En wij zijn daar en rondom ons is bloesem, is zon. En laat dan de zon en de bloesem als beelden verbleken, houd alleen die koestering over. Er blijft dan een vage geur, die wat prikkelt op je huid misschien, een bijna bleek denken dat weg schijnt te suffen en toch gelijktijdig het kloppen doet voelen van de aarde alsof de tijd, diep in je wezen een metronoom zwaait, die alleen nog maar de rust en de vrede onderstreept. Nu, nu we niets zijn en niets willen, alleen nog ondergaan, zijn we één met de kosmos om ons heen, geen vorm, geen wereld, we slapen. als zelfs de metronoom van de tijd langzaam verstomt, blijft er alleen een ruisen over, een zachtheid, maar een zachtheid met een enorme kracht. De hele wereld is geladen, de hele wereld is licht, je bent deel van datgene wat je een ogenblik geleden nog als koestering hebt

ervaren. Je bent één geworden met alle dingen, niets kan jou meer terug houden. Zijn, wat je bent, zonder er over te denken, zonder te vragen. Laat de kracht op je inwerken. Als je ontwaakt zul je gezonder zijn. Je zult vrediger zijn, je zult je meer bewust zijn van wat je niet omschrijven kunt, maar dat altijd met je is en dat alles precies doet gaan zoals het moet. En je eigen daden, je eigen pogingen zo vaak herhaald, ze zijn niet meer datgene wat ons dreigt en wat wij zijn. Ze zijn alleen maar de golvingen van een totaliteit waarbij wij nu eenmaal behoren. Niets is veranderlijk. Dan wordt het bestaan het werkelijke belangrijke. Het is een suggestief beeld. Maar het is waar. De voorstellingen die ik heb gegeven, ach, daar kun je tienduizend anderen voor zetten. Maar dit gewoon je deel voelen van rust en stilte, dat is het waarop het aankomt. Zoek niet een mystieke eenheid met het al af te dwingen, maar wordt u bewust van een mystieke eenheid met het al gedurende het bestaan. Zoek geen tempel te vinden met een altaar, waarop uw God troont, maar wordt u bewust dat die God in u woont. Dat hij één Kracht, één Koestering, één Licht is. Zomin als je in de zon kunt zien zonder schade, zomin kun je de werkelijkheid in het oog zien zonder schade. En dat hoeft ook niet, want de koestering beleven is genoeg. Wees je bewust van de weg, die je gaat, maar niet als iets dat belangrijk is. Alleen maar als verschijnsel. En elke keer wanneer je de gelegenheid hebt, maak je even los uit die wereld van nu, uit alle problemen, uit die noodzaak om jezelf te handhaven, om dit te zijn, om dat te doen, bouw jezelf een beeld op waar alles om je heen als het ware bevestigd de vrede en de rust. Laat die vrede in je doordringen totdat jezelf vergeet dat je bestaat. Dat is de weg om verder te gaan. Als je de wereld wilt verbeteren, kun je haar niet dwingen, maar door meer één met haar te zijn door meer te weten, te voelen, te beseffen misschien dat in alle onvermijdelijkheid toch de vrede uiteindelijk domineert. Ik heb daarmee natuurlijk wel suggestieve beelden geschapen, ik weet het.

Ik heb u de dingen voorgehouden, die heel moeilijk te doen zijn. Onthoudt u nu maar één ding. Het behoeft niet de eerste keer goed te gaan. Misschien is het de tweede keer of de honderdste. Maar wanneer je werkelijk probeert steeds weer meer naar die vrede, krijg je werkelijk meer rust, krijg je meer eenheid, krijg je meer harmonie. Het bewustzijn verzet zich tegen die eenheid, omdat het bang is zichzelf erin te verliezen. Daar moet je niet in de eerste plaats met je bewustzijn zijn, maar gewoon werken juist met het uitschakelen van je bewustzijn. Dat was het. Commentaar?

Lange opmerking uit de zaal, waarop als antwoord dat je de tegenstellingen in jezelf pas kunt oplossen door ze in één brandpunt te brengen. Je moet eerst alle delen van je eigen ik aanvaard hebben voordat je werkelijk tevreden kunt zijn. Ik heb u een techniek gegeven, waarmee u kunt beginnen en aangeduid op welke wijze u te werk kunt gaan. Daarmee heb ik u de sleutel gegeven. Daarnaast heb ik u gezegd dat het de meditatieve methode is die je daarbij kunt gebruiken. Maar een absoluut resultaat kan het pas geven, wanneer je jezelf geheel aanvaard hebt. Daarom heb ik eerst de methode gezegd en daarnaast eigenlijk de je oplossen in het Al techniek. Beiden horen bij elkaar, zeker voor Westerse mensen. Zolang als je jevereld niet terzijde kunt stellen zonder haar te verachten of te vereren, kun je niets. Ik hoop, dat ik u daarmee een antwoord heb gegeven. En als u zegt dat het lang duren zal, och, hoeveel levens bent u er al mee bezig en u hebt er nog een oneindig aantal aan mogelijkheden vóór u. De vrager vertelde geen plannen te hebben nog weer terug te komen.

Dat antwoord heb ik al van velen gehoord en er zijn er zeer velen, die dat elk leven weer herhalen. Vergeet maar niet dat ook wanneer u niet meer op aarde terugkomt, dan zijn er nog vele werelden, stoffelijke zowel als geestelijke. En al die werelden moet je leren kennen, aan vaarden ook een beetje en dan pas kom je tot een totaliteit. Mag ik Asoka nog een keer citeren? Alle mensen, alle wezens lossen op in de oer-adem. Maar terwijl Atman alles in zich opneemt is er één mens die blijft denken. Eén wezen, dat nog steeds bezig is met vrede en een g gegeven ogenblik ontdekt alléén te zijn. Dan kijkt hij om zich heen en zegt: waar is het licht? Dan is er licht. Maar hij zegt dat kan niet, er moet een hemel zijn en een aarde! En er is een hemel en een aarde. En dan is hij Brahma en schept alle dingen en ziet door de dwaasheid van zijn schepselen de onvolledigheid waardoor hij niet in Ahtman kon overgaan.

Misschien dat die gelijkenis u voldoende is? Dan gaan we eindigen en dan kunt u rustig over een paar dingen nadenken. Misschien wilt u eens een paar dingen proberen. Doe dat rustig, maar onthoudt dat het altijd maar een deel van het geheel is. U kunt nooit één stukje nemen en dat in de plaats stellen van het omschreven proces. Ik hoop dat u daarmee op enigerlei wijze vooruitgang boekt. dat u in ieder geval een aangename avond hebt en dat u in ieder geval niet als ijspegels maar als van binnen warm kloppende wezens de wereld ingaat en warmte kunt opnemen.

Einde van het eerste deel.

Tweede gedeelte. Onderwerp: het ganzebord.

Eigenlijk is het ganzebord een heel oud levenssymbool en daar hebben ze later een spelletje van gemaakt. Het symbool ontstond omstreeks negenhonderd, het spel ontstond omstreeks dertienhonderdvijftig. Een ganzebord betekent dat je een meevallertje kunt hebben. Maar een aantal stappen verder kun je een tegenvaller hebben, dan kom je in de put te zitten en als je goed in de put zit dan moet je wachten tot een ander je er uit haalt. Dat is dus echt zoals de maatschappij is en wie het hardste loopt heeft de hele pot. Echt een sociaal spel zou ik zeggen.

+ Hij hoeft de pot niet te krijgen, je kunt ook teruggestuurd worden.
- Dat zit er wel in, maar wie het hardste loopt en het eerste aankomt dat moet ik er dan wel bij zeggen, krijgt de pot. Het is eigenlijk een soort noodlot spelletje. Echt het leven.

Als ik naar dat oude ganzebord kijk, krijg ik enkele associaties. Vóór dat ik een geest was, was ik al niet helemaal goed en nu ben ik misschien nog erger, wie zal het weten. Het hele leven is vanuit menselijk standpunt gezien, een noodlotsgebeuren, omdat je niet in staat bent oorzaak en gevolg voldoende te overzien. Theoretisch kun je de dobbelsteen wel beheersen en dan kun je dus zelf bepalen hoe je vooruit gaat. Maar in de praktijk is er altijd wel iets wat je afleidt en dan gaat het niet op. Zo is het hele leven. Je gaat wel vooruit, maar niet zoals je zelf denkt. Het gaat altijd anders. En dan zeggen mensen dat het de wil van God is of het Fatum of wat anders, maar in de praktijk zijn ze het gewoon zelf. Zelf begin je met een inzet, je gaat leven en dan ga je gooien. Wat neem ik op van hetgeen mijn omgeving mij biedt en in hoever blijf ik mijzelf. Elke keer neem je een beslissing. Neem je die beslissing volgens wat je zelf bent dan gaat het nog wel. Maar als je een keer niet uitkijkt dan zit je in de put. En als iemand in de put zit dan zit hij te hueren dat

er een ander in de put komt, want dan kan hij er zelf uit. Kan er iets menselijker zijn dan dat?

Als je geboren wordt, krijg je een vormingsperiode. Normaal duurt die zeven jaar. Dan krijg je een, wat ze tegenwoordig noemen, een voorbereidingsperiode, dat duurt tegenwoordig tot drie en zestig toe. In die voorbereidingsperiode heb je dus je mogelijkheden ontwikkeld, je weet wat je mogelijkheden zijn en je weet hoe je ze kunt gebruiken. En dan is de vraag, hoe gebruik je ze. Nu zijn er mensen die hun mogelijkheden altijd optimaal benutten. Die hebben misschien minder mogelijkheden dan u, maar ze gebruiken ze beter en dat zijn degenen die met de pot gaan strijken. Het is heel gek. U moet eens gaan kijken bij alle grote ondernemers op aarde. Er zijn er bij, die een graad hebben, maar die graad is dan meestal nog honoris causa gegeven na lange tijd. Het zijn eigenlijk de stomelingen die het maken, waarschijnlijk omdat het hun niet zo gemakkelijk afging om kennis te verwerven om al die dingen te bereiken en te doen. Daardoor zijn ze veel vasthoudender en veel consciëntieuser dan de anderen. En dan zegt iemand, die het toch wel redelijk heeft gedaan: moet je kijken naar die, die stomeling, die is directeur en ik zit hier op de boekhoud afdeling en ik heb nog niet eens procuratie! Ja goed, maar die ander heeft, eenzijdig misschien, maar veel vasthoudender verder gestreefd. Maar dat leert ook. Als mensen zeggen dat zij ook graag.....ja, die willen meteen kampioen zijn. Jongetjes, die tegen een voetbal schoppen voor het eerst zeggen dat zij Johan Cruyff worden, maar dan zijn zij zo druk met Johan Cruyff bezig, dat zij de hele voetbal vergeten. En dan kunnen ze het voetballen ook wel vergeten. Het is zó, dat je niet moet kijken naar het hoogste maar elke keer naar de volgende stap. Zolang als je dat doet, kom je eigenlijk tot de ontdekking dat je met gelijke kansen speelt met iedereen. Als je verder naar voren gaat kijken en zeggen, dat wil ik, gaat het mis. Omdat je dan geen rekening hebt gehouden met de volgende mogelijkheid. Daar komt het eigenlijk op neer.

Zakelijk gezien moet je vandaag de beslissingen nemen die vandaag genomen moeten worden. Niet eerst lang gaan onderzoeken, wanneer je maar enigszins redelijk een beslissing kunt nemen, neem ze nu. Ga van die beslissing verder uit. Dan kom je verder. Ik zeg dit niet alleen omdat we zoveel ambtenaren hebben. Maar kijk, als ze een beslissing moeten nemen dan hebben ze een paar jaar nodig om voldoende gegevens te hebben om een beslissing te nemen die dan door de feiten achterhaald is.

Acht u het van belang om te mediteren?

- Dat ligt eraan wat u onder mediteren verstaat. Er zijn zelfs vrouwen, die boenen en schoonmaken en onderwijl aan iets anders denken, dat is ook een vorm van meditatie. Iedereen kan wel mediteren, maar wat u waarschijnlijk bedoelt is of je kunt mediteren met enige vrucht voor jezelf. Je moet het niet doen met het opbouwen van een tweede werkelijkheid.

Mediteren is gewoon overwegen, voelen, daardoor jezelf beter beseffen en daardoor een bepaald contact met je wereld vinden. Dan kun je net zo goed mediteren door bij wijze van spreken een stal uit te mesten als door in een kerk te gaan zitten bidden of in je ééntje op een bergtop jarenlang te gaan zitten peinzen.

+ vraag over de belangrijkheid van yoga en adem techniek in verband met meditatie.

- Dat wordt meestal gedacht door mensen die met ademhalingstechniek bezig zijn. Als je nooit anders geleerd hebt dan om met vork en

mes te eten, dan zeg je tegen een ander dat je alleen goed kunt eten met vork en mes.

Wanneer ik mediteer en ik kom in harmonie dan is mijn ademhaling, mijn bloedsomloop als ik een lichaam heb, in overeenstemming, in harmonie gekomen. Ik hoef dus niet eerst bewust adem te gaan halen om te kunnen mediteren. Mediteren is uiteindelijk een innerlijke zaak, psychisch en wanneer dat goed verloopt past het lichaam zich aan. Ik heb een gevoel als je met die technieken bezig gaat, dat je dan op een gegeven ogenblik blijft steken bij die technieken. Dat je zo druk bezig bent met de techniek, dat je niet meer tot mediteren komt. Je kunt de technieken leren, dat ben ik met u eens, maar of u daardoor tot mediteren komt en of die meditatie dan nog betekenis heeft, blijft dan een vraag. Omdat het je eigen innerlijk is, de werking van je gedachten en je gevoelens die bepaald is en daar kan die techniek weinig aan doen. Wat de techniek kan doen is zorgen voor zuurstofverrijking, zorgen voor juistere hart functie met bepaalde houdingen erbij niet alleen voor het opnemen van prana maar bovendien het in evenwicht brengen van de levensstroom door het lichaam. Maar als je het gedaan hebt, dan is er altijd nog een innerlijke zaak, dat innerlijk gebeuren. Meditatie is een innerlijk gebeuren en daardoor niet in de eerste plaats een techniek. Als u zegt dat u het makkelijk vindt die techniek tot uw beschikking te hebben, ben ik het met u eens. Omdat u die techniek namelijk ook kunt gebruiken om u zodanig te ontspannen dat u weer voldoende energie hebt. Die ademhalingstechniek kunt u ook gebruiken om in gevallen van stress onmiddellijk tot rust en dus tot redelijk overzicht te komen. Dat u die techniek van het juiste sluiten van lichaamsstromen kunt gebruiken om niet alleen maar in hogere sferen te komen, maar ook wel degelijk om je lichaam gezond te maken of liever gezond te houden. Daarvoor zijn die dingen natuurlijk schitterend. De techniek voert niet tot de meditatie. Dat is nu eenmaal een innerlijk gebeuren en de techniek schept wel bepaalde voorwaarden maar als het innerlijk er niet is, dan komt de meditatie niet van de grond. Terwijl als ze innerlijk van de grond komt je bijna automatisch als het ware je voor een groot gedeelte instelt op diè lichamelijke houding, ademhaling, verandering van bloeddruk, van hartslag die nodig zijn om optimaal resultaat te krijgen.

+ Mag ik nog een vraag stellen over het vorige gedeelte? De vorige spreker heeft gezegd dat je moet leven zoals je wilt en niet andermans wetten volgen. Daar zijn we eigenlijk met z'n allen een beetje.....

- Nee, niet leven, zoals je wilt, zoals je bent. Het betekent dat je erkent: ik ben dus zus of zo en ik laat mijn handelen daardoor bepalen, maar willen is dat je een voorstelling hebt en of je daaraan beantwoordt of niet dat interesseert je niet, en diè ga je waar maken. Op dat ogenblik ga je dus de buitenwereld onderwerpen aan jouw verlangens en dat is altijd fout. Umoet niet kijken naar wat u bent, u moet zijn wat u bent. Met andere woorden hier is geen oordeel van een ander bepalend, maar als u voelt dat u honger heeft dan gaat u eten. Wanneer u voelt dat u beweging nodig heeft dan kunnen ze allemaal in de kerk zitten maar u gaat heel voorzichtig eruit en dan gaat u even trimmen er omheen. Wanneer u dat heel voorzichtig doet zal de storing maar heel kort en beperkt zijn, maar blijft u zitten dan straalt u iets uit waardoor u in feite nog veel meer mensen stoort. Begrijpt u mij? Als ik mijn omgeving verdriet moet doen dan kan dat twee oorzaken hebben: ofwel ik schiet te kort ten aanzien van de omgeving ofwel die omgeving heeft verwachtingen die niet in overeenstemming zijn met wie ik ben. In het eerste geval, ik heb tegenover mijn omgeving inderdaad verplichtingen die ik moet vervullen, maar op het ogenblik dat

men van mij van alles verwacht zonder dat ik daar aanleiding toe heb gegeven, heb ik het recht om mijzelf te zijn zelfs als ik daar een ander verdriet mee doe. Of je nu naar de kerk of naar het voetballen of naar de elfstedentocht wilt gaan, dat is uw zaak. Zolang je een ander daarmee niets te kort doet heb je het recht om jezelf te zijn. Als u anders denkt dan uw omgeving, is het uw recht om uzelf te zijn, zolang u uw mening niet aan de ander oplegt. Daar komt dus het kritieke punt. Ik kan mij uiten zoals ik ben, maar ik heb niet het recht van anderen te eisen dat zij mij daarin volgen. Ik dacht, dat het duidelijk was.

+ Vraag over het bovenstaande, helaas niet te verstaan.

- Zolang je je dat niet realiseert, zou je volgens mij die verplichting moeten voortzetten. Maar op het ogenblik dat je duidelijk ziet waar het verschil ligt, ben je jezelf. Je zult de ander niets te kort mogen doen, dat is je recht niet. Maar je moet ook jezelf niet te kort doen door jezelf te verminken voor een ander. Laten we het zó zeggen. Sterven voor een ander kan erg mooi zijn, als je denkt die ander te redden, als je die ander boven jezelf stelt. Een huwelijk is een samenwerking en je kunt daarbij soms een eenheid bereiken, die onvoorstelbaar is. In negen van de tien gevallen is het een samenwerkingsverband. En een samenwerkingsverband kan door veranderde omstandigheden zijn betekenis verliezen. En als je dan weet waarom het zijn betekenis verloren heeft, dan mag je op grond daarvan je beslissingen nemen, maar je moet eerst weten waarom.

+ Ik heb het gevoel dat er in de laatste jaren erg veel echtscheidingen zijn. Wat zit er achter, iets van cosmische stralingen of zo?

- U verwacht nu misschien, dat ik met kosmische stralingen aan kom dragen, maar het is veel eenvoudiger. In de eerste plaats bleven vele huwelijken altijd bij elkaar omdat de vrouw in zeer veel opzichten volledig afhankelijk was van de man. Zij had geen mogelijkheid om zich, buiten die man om althans enigszins dragelijk in het leven te houden. Ze kon natuurlijk gezelschapsdame worden en in een aantal gevallen boodschappenmeisje van iemand, die dan meestal ook nog erg dictatoriaal was. Ze kon werkster worden of in de fabriek gaan staan, maar vrouwen hebben tegenwoordig een heel behoorlijke achtergrond. Een vrouw is mentaal en psychisch de gelijke van de man al is ze niet volledig gelijk aan de man. Dat wil zeggen dat de vrouw dus geleerd heeft dezelfde maatstaven aan te leggen, die de man vroeger ook aanlegde. Ze gaat dan vaak een beetje te ver door eenvoudig te zeggen ik zie het zó en dan moet het maar zo. En ik heb daar toch recht op! Kijk, zodra je in een huwelijk begint met rechten dan gaat het al verkeerd in deze tijd. Vroeger waren dat afgebakende gebieden. De vrouw had het huishouden, de man de buitenwereld. In huis was de vrouw tot op zekere hoogte de baas van de man. Dat is nog uit het oude Rome, waar de matrones het ook al waren. De man ging zijn orgieën houden buitenshuis, daar had de vrouw niets mee te maken, dat was buitenshuis. Binnenshuis was het de vrouw, die alles te zeggen had. Zij regelde het huishouden. Wanneer er huisslaven moesten komen, dan was het de vrouw die de beslissende stem had, niet de man. En dat idee heeft eigenlijk een heel lange tijd voortgesukeld. Later zijn daar materiële zaken bij gekomen, ik denk bij voorbeeld aan Frankrijk zo in de zeventiende eeuw, waarbij het huwelijk in feite een zakencontract is. Nakomingschap was voor beide partners een verplichte noodzaak, waarna beide partners hun vrijheid hernemen, maar binnen het samenlevingsverband. Maar op het ogenblik.... een man denkt, dat hij met een engel trouwt en menige vrouw denkt haar superman gevonden te hebben. Maar een superman krimpt en de engel blijkt horentjes te hebben. Dan zeggen ze

niet meer laten we dan op een andere manier nog eens samen proberen, want die dwang is er niet meer. Ze zeggen: nee hoor, ik ga mijn eigen weg. Dan gaan zij hun eigen weg." En als ik het zelf niet kan halen dan doet de sociale dienst dat maar, van jou zal ik krijgen wat ik hebben moet." Over en weer. Het is vervelend, maar het is dus gewoon een maatschappelijk verschijnsel dat in feite voortkomt uit het bestaan van een verzorgings staat. Naarmate die verzorgingsstaat meer zekerheden schept, zal het aantal echtscheidingen blijven toenemen.

+ Vindt u het dan goed, zoals dat vroeger gebeurde?

- Je kunt niet zeggen dat het goed was of niet goed. Het gaat erom wat zijn de zeden van het ogenblik. Binnen die zeden waren de vrouwen gelukkig, dat ze onder de pannen waren. Als de man dan eens wat gekke dingen uithaalde, waren ze misschien wat gekwetst maar dan begonnen ze misschien een dameskransje of ze gingen wat extra boenen of ze kochten een nieuwe hoed op rekening van manlief, die dan weer reden had om boos te zijn. Tenslotte, drie à vier hoeden in de week gaat ook niet en dat kan voorkomen. Dat was een situatie waarin echtscheiding eenvoudig niet overwogen werd. Voor de vrouw was dat emotioneel ook heel anders, omdat ze veel religieuzer was in die tijd. In die tijd domineerden de godsdiensten. "Wat de Heer heeft samengevoegd, zal de mens niet scheiden." Ik bedoel dat soort dingen. Het was nog een schande ook. In die tijd was dat nu eenmaal zo en toen wàdat dat dus goed. En het is gemakkelijk om vandaag uit onze wereld terug te kijken en te zeggen dat het toen niet goed was. Als je kijkt naar de situatie zoals die in die tijd was, dan zie je dat die mensen dat toen zelf ook aanvaardden. Denkt u maar eens aan de textiel industrie uit die tijd. Die mensen hebben gewerkt voor een hongerloontje, maar ze waren blij dat ze het konden doen. Er was het erkennen van de baas, maar dat was normaal.

+ Ze hadden ze toch beter kunnen betalen?

- Misschien wel, maar aan de andere kant, dan was er niet zo'n grote textiel industrie gekomen. Dan was er veel minder werkgelegenheid geweest en zo kunnen we door gaan. Het is allemaal iets wat in elkaar sluit. Daarom kun je elk tijdperk alleen beoordelen vanuit de situatie plus de zeden en geldende normen van die tijd.

+ Om nog eens even op die echtscheiding terug te komen. Zijn er dan niet vaak kleine kinderen en lijden die daar niet onder?

- Ja, vaak wel. Jonge kinderen, laten we zeggen tot in het algemeen een jaar of vijf, lijden er niet zo onder. Alleen een gewinningsproces en dan is het voorbij. Kinderen tussen de acht en vijftien jaar kunnen er vaak heel veel problemen mee hebben, vooral als ze een bijzonder sterke binding met de ouders hebben. Ook als ze bij één ouder blijven dan komt daardoor een verwijdering, een beschuldiging van die andere ouder tot stand en zo een psychische onevenwichtigheid. Dat komt er gewoon uit voort. Dan zouden we kunnen zeggen, dat het niet zou moeten gebeuren. Maar dan komt de andere vraag. Wanneer die kinderen zouden moeten leven in een omgeving waar de hele dag ruzie of ijzige stilte heerst dat is ook niet goed. Als je dus niet een normaal gezinsleven op kunt brengen, is in deze tijd volgens mij, echtscheiding, zelfs wanneer er kinderen zijn, aanvaardbaar. Terwille van de kinderen bij elkaar blijven is meestal niet op te brengen en er ontstaan toch onhoudbare spanningen, waarmee de kinderen ook niet gebaat zijn. Er ontstaat een voortdurende wrijving en dat gif wat je opzout, moet er toch een keer uit. Wanneer je een beslissing genomen hebt in deze tijd, dan wordt het je wel veel gemakkelijker gemaakt. Wanneer je eenmaal zegt dat je niet anders kunt, dan geloof ik

dat je die beslissing moet nemen. En je daar dan ook aan houden. Maar als het even kan dan zonder verwijt of haat aan de ander. Dan ligt het voor de kinderen ook anders. Wanneer de ouders een redelijke vriendschap kunnen bewaren, ook als ze verder gescheiden door het leven gaan, dan zal dat voor de kinderen beter zijn dan wanneer gesprekken meer lijken op vechtpartijen. En pa mag één keer in de week op bezoek komen en van pa mogen ze alles. En ma praat voortdurend over pa als de slechterik. Dááaraan gaan kinderen natuurlijk kapot.

+ Al het zo is, als hierboven omschreven, dan kun je net zo goed bij elkaar blijven.

- Dat is niet waar. Omdat deze goede verstandhouding voortkomt uit het feit dat er geen band meer is. Dat is dus een feit. Maar de situatie van rechten hebben op elkaar, op elkaars lip zitten valt weg. En daardoor is de wederkerige aanvaardingsmogelijkheid groter.

+ Als ik het goed begrijp, geven de mensen elkaar geen vrijheid genoeg.

- Neemt u mij niet kwalijk, zolang het huwelijk een bezitsrelatie is, die zich ook tot de persoon uitstrekt, dan is dit in zichzelf onjuist. Een trouw, die bij wijze van spreke wordt afgedwongen, is geen trouw. Waar werkelijk liefde is, is die trouw automatisch, dat is een vrijwilligheid. Dat is wat in heel veel huwelijken vaak wordt vergeten, dat vrijwilligheid de basis moet zijn en niet: eisen, dwang of op de één of andere manier toch gelijk weten te krijgen.

+ Endocrine klieren heeft dat iets te maken met chakra's?

- Niet helemaal. Een aantal van die endocrine klieren liggen in de buurt van chakra's dat is waar. Wanneer u het lichaam verder bestudeert zult u ontdekken dat waar chakra's zijn, zenuwknopen zijn. En het zijn die zenuwknopen, die het belangrijkste zijn, omdat de werking van de aura mede bepaald wordt door de werking van een zenuwstelsel.

+ vraag over onder andere astrale schillen.

- Astrale schillen niet. Het is zódat die herinneringen aan vorige levens in het algemeen deels juist zullen zijn. En dan is het de vraag, is het leven uit een voorgeslacht, dus genetisch voorgeslacht of is het een persoonlijke beleving. Dat is altijd erg moeilijk te bepalen. Als die herinneringen intens genoeg zijn en wanneer die herinneringen ook betrekking hebben op de huidige problemen dan is de regressie in zichzelf een mogelijkheid om het heden verklaarbaar te maken en daardoor aanvaardbaar.

+ Vraag over suikerziekte.

- Het is zo, dat een conflict kan voortkomen uit een onevenwichtige beoordeling van jezelf. Als die onevenwichtige beoordeling dan een conflict stimuleert en je met je eenzijdigheid het wezen van het conflict niet kunt overzien, dan krijg je als gevolg daarvan suikerziekte of iets anders. Er zijn een hele boel ziekten, die je daarvan krijgen kunt, tot zelfs hartinfarcten toe. De aanleg voor suikerziekten kan erfelijk zijn. Vandaar vaak meerdere leden uit één gezin of familie, maar het tot uiting komen en het lichamelijk kwetsbaar worden voor die ziekte, hangt over het algemeen met psychische problemen samen. Is dat bij kanker ook zo?

- Bij kanker kunnen er ook andere oorzaken zijn, omdat iemand ook cancersuperaanleg kan zijn. Dat wil zeggen, dat je een bijzondere aanleg, een voorbestemming hebt voor kanker. In feite komt het er op neer, dat er een bepaald virus in het lichaam aanwezig is. Maar dat is latent, het is rustig. Wanneer er nu een verzwakking van weefsel bestaat plus een weefselbeschadiging van welke aard dan ook, dan zal zich daar kanker kunnen ontwikkelen. Een kleine woekering wordt door ge-

zond celweefsel eenvoudig vernietigd wanneer de vitaliteit hoog genoeg is. Op het ogenblik dat zo iemand tegen zichzelf verdeeld is dan wordt een groot gedeelte van die zenuwkrachten gebruikt. Daardoor blijft er onvoldoende voor afweer over en zal iemand met aanleg voor kanker veel eerder kanker plus uitzaaiingen, vooral wanneer hij problemen heeft. Zijn er geen problemen, dan hoeft het niet tot uitbraak te komen.

- Op een onverstaanbare vraag in verband met bovenstaand wordt geantwoord als volgt: dat kan alleen voortkomen vanuit een overdracht van de ouders en een beetje beschadiging. Eén van de ouders zal het hebben, het is een virus wat niet buiten de mens voorkomt. /- latent.

Is het altijd een virus?

Het is in feite een micro-virus. Het is geconstateerd onder andere in Duitsland met een electronen microscoop. Het is niet algemeen aanvaard en is ook niet helemaal juist. Dit virus is inderdaad oorzakelijk voor kanker en aan de hand daarvan heeft men nauwkeurig kunnen constateren dat sommige mensen een speciale aanleg voor kanker hebben en bij bewaking bleek dan ook dat bij deze mensen het begin van kanker geconstateerd kon worden, wat dan door medicatie weer kon worden onderdrukt + Moet ik uit uw antwoord opmaken, dat een kind beneden een jaar geen problemen heeft die op zijn vaste organen kunnen werken?

- Dat is niet helemaal waar. Laat ik het zo zeggen. Bij een kind van die leeftijd zijn deze spanningen normaal voor het groeiproces en is het lichaam aan die spanningen dus gewend. Die spanningen zijn niet van een zodanige psychische aard, dat zij als psychisch probleem kunnen gelden. Het is hier gewoon het conflict met de omgeving op grond van de eigen langzaam ontstane lichamelijkeheid.

+ En de spanningsvelden om een kind heen kunnen die ook geen invloed uitoefenen? Want een kind kan onder enorme spanningen om hem heen verkeren.

- Ja, dat kan eventueel wel. Maar het is niet de meest waarschijnlijke ervaring. En in het algemeen zullen we zien, dat wanneer die spanningen aanwezig zijn, één van de ouders het virus al draagt, punt één, punt twee door een beschadiging ergens optreedt. Wat bij een kind verder normaal is, maar het proces kan dan door die spanning iets trager verlopen en dat geeft de mogelijkheid dat kanker ontstaat. Er zijn heel veel verschillende soorten van kanker, die allemaal wel vergelijkbaar van werking zijn. In feite veroorzaken zij alle woekeringen. Het kan ook voorkomen bij een zeer onevenwichtige voeding van het kind.

+ We hebben het nu over kanker, maar eigenlijk kun je astma of iets dergelijks ook zo bekijken.

- Ja, dat is zo.

+ Een kind, dat onder spanningen leeft is natuurlijk erg ontvankelijk voor het zwakste orgaan wat hij heeft als dat zijn longen zouden kunnen zijn, is astma natuurlijk voor de hand liggend.

- Niet altijd en het is opvallend dat astma patientjes beneden het jaar zelden voorkomen. Maar dat ze daarnaast veel voorkomen, ofschoon we de eerste vier levensjaren astma niet zeer vaak zien voorkomen, maar wel die andere dingen zoals kinkhoest, wat wel met astma vergelijkbaar is. En gaan we dan verder, dan blijkt dat in een gezin of omgeving met grote psychische spanningen, vier gevallen van astma voorkomen tegen één of zelfs een half geval daarbuiten. Met andere woorden de frequentie van voorkomen is veel groter en in de gevallen waar mist vaak optreedt in de omgeving blijkt heel vaak een overgevoelig zijn voor een bepaalde stof één van de oorzaken te zijn.

+ Is het waar dat Krishnamurti gestorven is aan kanker aan de alvleesklier? Je zou toch zeggen...

- Weet u aan hoeveel spanningen deze jonge man, vooral in zijn jeugd onderhevig is geweest? Hoe hij heeft moeten vechten om zichzelf te kunnen zijn? Hij heeft 't uiteindelijk wel bereikt, maar hij komt niet zo vaak in de officiersclub, hè. Ik kan u wel zeggen, het gaat hem goed, maar ik kan u niets definitiefs zeggen.

een verzoek om iets over stralen te vertellen. Hierop kan wegens tijd gebrek niet worden ingegaan. Verzoek om drie woorden voor het schone woerd.

Wat die stralingen betreft, houdt u met één ding rekening. Er zijn op het ogenblik een aantal kosmische stralingen in werking, die voor sommige dingen gunstig, voor anderen zeer negatief zijn. Het zijn dus geen algemene dingen die de wereld beroeren. Ukunt er mee rekenen dat de komende twintig dagen de invloed blauw gaat optreden en dat zal dan wel bepaalde voordelen met zich brengen.

Vrede, lust, rust, elf steden.

Ach, elk streven, hoe weinig bevordert zij de vrede, bevordert zij de lust en eerst nadat ge zijt volbracht, komt uitgeput, de rust.

Want wil men proeven nemen met zichzelf

Kijken hoever men wel kan gaan, dan moet men niet slechts het klimaat maar ook zichzelf wel zien staan.

Meeester zijn van eigen wezen, dat scheidt een vrede, scheidt een rust.

Dat je weet het uiterste wat mogelijk was, heb ik volbracht.

Ik heb uit alle macht dat wat ik wilde, waar gemaakt.

Ik heb de ketenen vanuit de geest en zelfs het weefsel geslaakt.

'k ben voortgegaan, heb afgezien

maar was mijzelve trouw, wat vrede geeft opnieuw.

Ik heb mijzelve aan een taak, die zelf ik mij gesteld uiteindelijk vergeten, ben tot de laatste grens gegaan en heb het dan volbracht en volg dan moeizaam, zwaar misschien.

Uiteindelijk gelukt! Dan leeft een vreugde in mij voort

Alsof mijn geest het lichaam kust en zegt:

Misschien het verkeerde doel, maar eidelijk ben je dan

Zover gegaan als dat in wezen kan.

Een mens zegt zo vaak: onmogelijk, dat kan niet, dat kan niet bestaan. Maar hoeveel aan mogelijkheden bestaat er wel? Als je tot de uiterste grens bent gegaan, wanneer je jezelf eisen stelt, niet aan de wereld, maar wie zichzelf beproeft en voortdurend beproeft, die weet, uiteindelijk zal ik bereiken. Het streven is de belangrijkste taak. Het andere komt vanzelf.

Mag ik er dat nog bijzeggen?

Vrienden, bedankt voor uw aandacht.